

[Parkov.]

derfor ikke se rettere, end at det baade er klogt og forstandigt af Tjenestemændene, at de har taget den Stilling, de har, saaledes som det fremgaar af Lovforslaget, da Finansministeren kaldte dem til sig for at forhandle med dem om et Forslag som det foreliggende. Jeg tror ikke, der er nogen særlig Anledning til at frembære en Tak til Tjenestemændene, for det er en ganske naturlig Ting ud fra de Forudsætninger, som jeg her har ment at burde betragte som givne for Tjenestemændene, at de selv har ønsket at være med blandt Befolkningen og i Befolkningens Levevilkaar.

Jeg betragter det som naturligt, at dette Lovforslag vinder Tilslutning her i Tinget. Jeg har selvfølgelig ikke det mindste imod, at man overvejer det i et Udvalg, formentlig i Lønningsudvalget, og jeg vil ogsaa gerne tilsige min Medvirken til en Overvejelse og Undersøgelse af, om der kan findes en anden og bedre Maade at regulere disse Forhold paa. Thi det er rigtigt, at som det sker i Øjeblikket, slaar det ikke til, da er Bestemmelserne ikke anvendelige — det viser jo Lovforslaget. Jeg har forstaaet Bestemmelsen om, at Lovforslaget gælder til 1. April 1935, saaledes, at man derigennem vilde betegne Lovforslagets Midlertidighed, men at man ikke dermed vilde sige, at der efter 1. April 1935 nødvendigvis skulde tilstræbes Ændringer. Jeg ved ikke, hvorledes Forholdene vil være her i Landet den 1. April 1935, men eftersom det forlyder ude omkring fra Kommunerne, at der ikke alene er en Stigning i Formuernes Størrelse, men ogsaa en Indtægtsstigning — og jeg tror, det er ret almindeligt, det er naturligvis mindre udpræget i Format og Omfang ude paa Landet, men der er dog ogsaa i Landkommunerne en Tendens til Indtægtsstigning —, saa har vi Lov til at tro, at det ikke bliver staaende derved, men at denne Bevægelse maa fortsættes. Under saadanne Forhold forekommer det mig, at man paa nærværende Tidspunkt ikke kan sige andet om Lovforslaget, end at det kun gælder til 1. April 1935, og at man i øvrigt staar frit fra begge Sider. Det er ganske selvfølgeligt, at der under de foreliggende Omstændigheder ikke kan blive Tale om Tillæg til Honorarerne eller til det Vederlag, som Rigsdagsmændene oppebærer — derom er man fra alle Sider, fra *alle* Sider, enig.

Jeg skal anbefale, at Lovforslaget underkastes en Overvejelse i Lønningsudvalget.

A. M. Hansen: Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen udtalte, at Rege-

ringen ved dette Lovforslag yder Tjenestemændene en Lønforhøjelse, som koster Staten $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dette kan altsaa siges, men det forekommer mig, at det for at bruge et mildt Udtryk er at sætte Sagen fuldstændig paa Hovedet. Loven om Statstjenestemænd, som blev vedtaget af Rigsdagens 4 store Partier, bygger jo paa den Forudsætning, at Reguleringstillægget skulde stige og falde med det saakaldte Udgiftstal, som udregnes paa Grundlag af Varepriserne for Januar Maaned og de senest opgjorte Huslejetal. Ifølge Udgiftstallet, som det nu er bekendtgjort, tilkommer der Tjenestemændene en Lønstigning paa 2 Portioner af Reguleringstillægget. Det er, hvad der er Tjenestemændenes juridiske Ret efter Loven. Derfor synes jeg, at det er at vende Sagen fuldstændig paa Hovedet at sige, at Lovforslaget byder Tjenestemændene en Lønforhøjelse paa $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nej, ærede Medlem. Det er det Lovforslag, som det ærede Medlem sammen med de øvrige Medlemmer af de 4 store Partier her i Rigsdagen stemte for i 1931, der hjemler Tjenestemændene Ret til Lønforhøjelse, men da en væsentlig Del af Udgiftstallets Stigning har sin Aarsag i de af Rigsdagen vedtagne Kriselove, der har medført Pristforhøjelser paa visse Landbrugsprodukter, har den højt ærede Finansminister med Tilslutning af Tjenestemændenes Repræsentanter kunnet fremsætte dette Lovforslag, der gaar ud paa, at Tjenestemændene kun faar een Portion. Om dette ønsker jeg paa mit Partis Vegne at udtale, at jeg finder det i høj Grad glædeligt, at Tjenestemændene her har vist den Resignation at give Afkald paa den sidste Portion af Reguleringstillægget, hvilket i Virkeligheden betyder, at de giver Afkald paa de $\frac{2}{3}$ af den Forhøjelse, der ifølge Loven af 1931 tilkom dem. Dette viser, at Statens Tjenestemænd har fuld Forstaaelse af Tidens Vanskeligheder, og at de tager de deraf følgende Konsekvenser. Midt i en Tid, da der fra saa mange Sider kaldes paa ensidige Klasseinteresser, er det af Betydning, at Ministeren kan faa Tilslutning til den her foreslaaede Ordning fra samtlige Tjenestemandgrupperes Repræsentanter. Dette vil blive husket, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne tiltræde den foreslaaede Bestemmelse, ligesom vi kan tiltræde, at de honorarlønnede og Rigsdagsmændene ikke faar deres Vederlag forhøjet.

I den lange og ret vidt svævende Tale, som det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen holdt, talte han ogsaa om, at Tjenestemændene burde miste hele den Forhøjelse, der tilkom dem. Det ærede